

Danmark en officiel amerikansk erklæring, hvorved *USA anerkendte, at dansk suverænitet udstræktes over hele Grønland*, og da der med de vidtforregnede internationale forhandlinger efter første verdenskrig blev skabt en passende anledning hertil, benyttede Danmark lejligheden til at indhente lignende erklæringer fra de på den såkaldte ambassadørkonference repræsenterede stormagter, Storbritannien, Frankrig, Italien og Japan. En tilsvarende henvendelse blev derpå rettet til Sverige, der ligeledes indtog en positiv holdning.

For så vidt angår Norge havde der frembudt sig en naturlig anledning i forbindelse med en norsk henvendelse i 1919 til fredskonferencen med henblik på at opnå samtykke fra de interesserede stater bl. a. Danmark til, at *Norge udstrakte sin højhedsret til Svalbard*. Under de dansk-norske kontakter, der fandt sted i denne forbindelse, gav den daværende norske udenrigsminister *Ihlen* over for den danske gesandt i Oslo udtryk for, at *Danmark i spørgsmålet om suveræniteten over Grønland som helhed ikke ville møde vanskeligheder fra norsk side*.

I den følgende tid viste det sig imidlertid stadig tydeligere, at Danmark og Norge anlagde et forskelligt syn på rækkevidden af den norske udenrigsministers erklæring; således fandt man i Norge, at Danmark ikke var berettiget til at udvide det almindelige kolonistyre for Grønland til den grønlandske østkyst med de konsekvenser, dette måtte have for norsk aktivitet i dette område og de tilstødende farvande. På norsk initiativ blev der i 1923 indledt egentlige forhandlinger mellem de to lande om spørgsmålet om Østgrønland. Begge lande fastholdt deres principielle standpunkter, d. v. s. at Danmark hævdede, at Grønland som helhed var undergivet dansk suverænitet, medens *Norge gjorde gældende, at Østgrønland var et ingenmandsland*. Forhandlingerne mundede dog ud i, at der mellem de to lande den 9. juli 1924 blev indgået en *overenskomst angående Østgrønland*, der i overenskomsten defineredes som den del af Grønlands østkyst med tilstødende farvand, som strækker sig fra Lindenovsfjord til Nordostrundingen; dog blev *Angmagssalik-distriktet holdt udenfor*, og endvidere blev det fastslået, at overenskomstens bestemmelser ikke skulle være til